

Chung niềm vui

Hoa Hoàng Lan

Buổi sáng, trong chợ Hải-Thành, bà Kim tình cờ gặp lại bà Quỳnh, người bạn cũ của những ngày ở chung nhà trong khu chung cư. Sau phút giây mừng rỡ, bà Quỳnh nghiêng đầu nhìn bà Kim và cười tủm tỉm:

“Chèng ơi! Cũng thay đổi đó chứ! Mới đó mà gần bốn năm rồi. Thỉnh thoảng tôi đi đón cháu nội, gặp con Kim-Thư ở thuê nhà đó, hỏi thăm chị, thì khi nào cũng nghe nó trả lời một câu không thay đổi “Mẹ cháu vẫn bình thường”. Biểu chỉ nhà cho tôi đến thăm chị một chút, thì nó chỉ ừ hử, rồi làm tỉnh luôn. Con cái xứ này vô tình quá, phải không chị?”

Nghe dứt câu nói của bà Quỳnh, đôi tai bà Kim lùng bùng, tay chân như người đụng nước sôi. Bà hấp tấp định hỏi bà Quỳnh một câu gì đó, nhưng bà lại kìm hãm được câu hỏi mà bà cho là cắc cớ. “Con mình, sao mình lại không biết nó ở đâu, mà lại nhờ bà bạn hàng xóm mà hỏi?” Chút tự ái vụt làm cho bà Kim mất dịp hỏi thăm tin của Kim-Thư, cô con gái độc nhất của bà.

Về nhà, lục tìm mãi trong mấy cuốn sổ, bà Kim cũng không thể nào tìm ra số điện thoại của bà Quỳnh, nên đành thờ dài, tiếc hận. Bà thần thờ, nhớ con và nhớ ngày ba mẹ con đưa mắt có nhau ở quê nhà. Bây giờ sang đây mới được mười mấy năm, thằng Khải xin đi lính hải quân Mỹ, xa nhà suốt năm. Còn lại bà với Kim-Thư. Tưởng nó là con gái thì lo học hành, rồi vài năm nữa, có ai thương thì bà gả chồng cho yên bề. Nào ngờ vì nó xinh đẹp, chút nhan sắc trời cho đã không giúp ích gì cho nó, ngoài chuyện cho nó có thằng bồ quá sớm. Như sợ mất nhau, Kim-Thư muốn sống chung với nó, với lời hứa sẽ tiếp tục việc học. Bà cương quyết không chịu, vì bà biết rõ khi đã dính vào chuyện vợ chồng rồi, thì còn học hành gì được nữa? Bây giờ, có mẹ lo cho ăn học đàng hoàng, mà còn học không nổi, chữ học tháng này, tháng sau đã trả thầy. Thử hỏi nếu có chồng, thì làm sao học? Rồi sinh con đẻ cái. Nghĩ đến đây, bà chột thờ dài.

Bà nhớ rõ tối hôm đó, Kim-Thư về muộn. Bà chờ cơm quá lâu. Khi thấy con về, bà tức giận la mắng Kim-Thư một trận dữ dội, đến nỗi bà quên cả đói. Chiều hôm sau, bà cứ ngong ngóng chờ Kim-Thư về. Bà đọc hết mấy tờ báo, bà xem gần hết cuốn phim ca nhạc mà vẫn chưa thấy con về. Nóng lòng, bà hết đi ra lại đi vào, cứ nhìn mãi ra cửa. Như được trực giác mách bảo, bà vào phòng Kim-Thư thấy mền gối thẳng thắn, đồ đạc trong phòng được thu tóm gọn gàng và bà muốn té xỉu từ khi thấy áo quần trong tủ thì trống trơn, không còn một cái gì, chả bù với thường ngày thì đồ đạc bề bộn khắp nơi. Bà lặng người khi đọc mấy chữ dán trên cửa tủ:

”Mẹ, đừng buồn. Chúng con yêu nhau, nhưng Mẹ không chịu, mà chúng con thì không thể nào xa nhau được nữa.

Mẹ đừng giận con.

Tha lỗi cho con, nghe Mẹ!

Con của Mẹ.

Kim-Thư”

“Thế là con bé đã bỏ mẹ để đi theo tiếng gọi của tình yêu rồi. Nó có biết là khi làm như thế, là nó đã gây đau khổ và đã rút ngắn tuổi thọ của mẹ nó không? Trời ơi! Con ơi là con!”

Bà kêu lên đau đớn, rồi đột nhiên bà quy xuống chân giường của Kim-Thư và cảm thấy không đủ sức lực để bước ra khỏi căn phòng đầy hơi hướm của cô con gái cưng.

Bà không thể biết rằng Kim-Thư đã đi đâu, sẽ sống ra sao sau khi thiếu sự săn sóc và chăm lo của bà. Còn thằng bé kia là ai, nó có thể thay bà lo cho Kim-Thư được trong muôn một những chăm sóc của bà không? Hay đó cũng chỉ là một thằng bé chưa trưởng thành, say mê tiếng gọi của trái tim, đã

dắt con gái bà đi làm công việc mà chúng cho rằng “xây tổ ấm trong một túp lều tranh với hai trái tim vàng” chẳng? Nếu quả thật như thế, chúng thật là ngông cuồng, thật là dại dột, rồi cuộc đời chúng sẽ ra sao? Bà giật mình lo lắng cho tương lai của con gái. Có khi nào nó sẽ rã rượi, tan nát, bơ phờ, hốc hác, tìm về với bà không? Nếu được như thế, nhất định bà sẽ mở rộng vòng tay ra bảo bọc cho nó, lo lắng cho nó, để nó có cơ hội làm lại cuộc đời.

Nhưng... Sáng nay, tiết lộ mới mẻ của bà Quỳnh đã làm cho bà Kim vừa mừng, vừa lo. Mừng vì Kim-Thư có vẻ như đã có cuộc sống tạm yên bình, và lo vì không biết nó và thằng kia như thế nào? Vui hay buồn? Hải lòng hay bất ổn? Có biết bao nhiêu câu hỏi bật ra với bà sau khi chia tay với bà Quỳnh. “Tại sao lúc ấy mình không nhờ bà Quỳnh đưa mình đến thăm nó?” Bà tự giận bà tối dạ và phản ứng chậm chạp khi nghe tin về Kim-Thư. Bao lâu nay chờ đợi một tin tức về con, vậy mà khi nghe tin của nó, bà lại vụng về để mỗi dây liên lạc đó đứt quãng. Bà giận mình và tự dày vò mình với những câu trách móc vô cớ.

Hy vọng gặp lại bà Quỳnh để tìm lại tin của Kim-Thư, bà Kim chăm đi chợ Hải-Thành hơn. Nhưng đến chợ rồi, bà ngơ ngác nhìn và tìm kiếm như một người lạc lối. Có khi bà không biết mua thứ gì, vì nhà chỉ còn có mỗi một mình bà, nên nhu cầu thức ăn thật ít ỏi. Có lúc bà lững thững, hai tay không, đi ra khỏi chợ. Hồn vía bà để tạt đâu đâu, với mong ước khát khao được gặp bà Quỳnh một lần nữa.

Bà Kim mong đợi bà Quỳnh lắm. Trời đã không phụ lòng người, nên một ngày kia khi bà vừa thần thờ bước đến cửa chợ, thì bất chợt bà mừng muồn òa khóc khi thấy bà Quỳnh tay đẩy xe thức ăn bước ra khỏi chợ. Bà tíu tít chào hỏi bà Quỳnh, vẻ mừng rỡ trào lên nét mặt u buồn:

“Trời ơi, chị Quỳnh! Tôi tìm chị muốn chết, hôm nay mới gặp được. Thiệt là vụng về hết sức khi tôi đã không nhớ được số “phôn” của chị.”

“Tôi sang thăm con gái ở tuốt bên Ohio, vừa về nhà tôi hôm qua. Nhớ chợ và thềm ít trái cây nên đi chợ đây. Sao, chị khỏe không?”

“Cảm ơn chị, khỏe nhưng không vui. Mong gặp chị còn hơn mong mẹ đi chợ về nữa. Gặp chị, tôi mừng hết lớn vậy đó. Chị làm tôi trẻ lại vài tuổi.”

“Dữ hông? Có gì cho tôi phải không?”

Dắt bà Quỳnh ra bên hàng hiên, bà Kim dè dặt thổ lộ nỗi lòng:

“Hôm trước gặp chị, nghe chị nói có gặp con Kim-Thư nhà tôi. Tôi mừng hết sức, nhưng lại mắc cỡ không dám hỏi chị. Tưởng rằng khi về nhà, tôi sẽ gọi “phôn” hỏi chị. Nhưng xui cho tôi là đã không nhớ được số của chị. Không giấu gì chị, con bé Kim-Thư đã bỏ tôi để đi sống với bạn trai của nó, mà không cho tôi biết tin của nó từ hơn hai năm nay. Chị biết tôi đau khổ biết bao vì chuyện này. Phần buồn con hư, lại bị mất con, tôi như người mất hồn.” – Ngập ngừng giây lâu, như để nén bớt những đau buồn, bà Kim chợt như nghẹn ngào – “Bây giờ, tôi muốn chị làm ơn giúp tôi. Chị đã gặp cháu và biết chỗ ở của nó. Vậy chị có thể đưa tôi lại nhà cháu, để tôi thăm con một chút, được không chị Quỳnh?”

Bà Quỳnh vịn vai bạn, giọng ái ngại:

“Gì mà quan trọng vậy chị Kim? Lâu nay, tôi tưởng cháu sống riêng, nhưng vẫn liên lạc với chị, vì khi tôi hỏi thăm chị, có nghe nó nói gì đâu. Ai mà ngờ. Hồi nhỏ, tôi biết nó ngoan lắm mà. Thế này nhé! Tôi đưa chị lại nhà tôi chơi, cất mấy thứ thịt cá này vào tủ lạnh. Minh chuyện trò chốc lát. Đến chiều, tôi đi đón thằng cháu nội, rồi chờ chị tới luôn. Giờ đó, Kim-Thư chắc đã đi làm về, cho chị thăm con. Tôi đem cháu nội về, rồi trở lại đón chị. Được không?”

“Cảm ơn chị vô cùng. Chị làm tôi mừng quá! Nhưng cũng áy náy vì đã làm phiền chị.”

Hai người bạn thân lâu ngày gặp nhau, có biết bao nhiêu chuyện để nói. Nhưng bà Kim vẫn canh cánh bên lòng chuyện gặp Kim-Thư, mắt bà luôn kín đáo liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. Biết bạn nóng lòng, nên chưa đến giờ đón cháu, bà Quỳnh cũng vội vã rủ bạn ra xe. Bà Kim thầm biết ơn và cảm động về sự sốt sắng của bà Quỳnh.

Vừa vào nhà, giọng bà Quỳnh đã vui vẻ:

“Chưa đón cu Bi đâu nghe. Có chút việc đây. Kim-Thư đã về chưa vậy?”

“Cô vừa về đó, chị Quỳnh.”

“Cho tôi gặp cô một chút được không?”

Cửa phòng mở. Tim bà Kim như thót lại khi thấy Kim-Thư với bụng đang mang bầu. Bà Quỳnh lui ra ngoài, để riêng cho bà Kim với giây phút xúc động. Bà Kim ôm chầm con gái, giọng nức nở:

“Con! Kim-Thư! Từ ngày con đi, hơn hai năm rồi, mẹ vẫn đêm ngày mong nhớ con!”

Kim-Thư cũng vô cùng xúc động. Cô siết chặt mẹ. Đôi mắt ngập nước. Cô nhắm mắt, để cho những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt non trẻ, nhưng lại vương nhiều nét lo âu. Giọng cô thổn thức khi bà Kim vừa úp mặt trên vùng bụng căng phồng của cô:

“Mẹ! Con nhớ mẹ nhiều. Con vẫn theo dõi tin của mẹ, nhưng con không dám gặp mẹ, vì sợ mẹ không tha thứ cho tội bất hiếu của con. Bây giờ mẹ đã tìm tới, con xin mẹ hãy tha tội cho... chúng con.”

Vừa nói, Kim-Thư vừa dìu mẹ vào nhà. Hai mẹ con rơi mình trên ghế. Bà Kim ngơ ngác trước căn phòng trống rỗng, ít đồ đạc, nếu không muốn nói là nghèo nàn.

“Nó” đâu rồi? Mẹ muốn gặp “nó”?

“Ảnh đi làm chưa về. Từ ngày con có bầu, ảnh đi làm thêm ca chiều tại một tiệm rượu, khuya mới về. Mai mốt, thêm đứa nhỏ, chắc tốn kém nhiều. Ảnh biết lo lắm mẹ ạ! Con mong rằng mẹ sẽ thương ảnh.”

Giọng bà Kim bỗng sũng buồn:

“Tụi bay đặt mẹ trước một sự đã rồi. Mẹ không thương cũng không được. Mẹ mong rằng nó đem lại hạnh phúc cho con và nó phải yêu thương con, lo lắng cho con hết lòng.”

“Mẹ yên tâm. Gặp ảnh rồi, mẹ sẽ thương và tha thứ hết mọi lỗi lầm của hai đứa con.”

Đưa tay xoa nhẹ trên bụng Kim-Thư, bà Kim ân cần:

“Tháng nào sinh? Biết trai hay gái chưa?”

“Tháng sau mẹ à. Con trai. Ảnh thích con gái, nhưng thấy con thích con trai, nên ảnh cũng thích con trai luôn. Ảnh thương yêu và chiều chuộng con lắm.”

“Từ nay đến ngày con sinh, mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con. Được không? Cần gì, mẹ lo cho. Bảo “nó” cần giữ liên lạc với mẹ. Mẹ muốn “nó” hứa với mẹ điều này, trước khi gặp mẹ.”

Rồi bà Kim nói như ra lệnh, giọng bà đầy uy quyền với cô con gái quá tự do:

“Khi nào có triệu chứng sắp sinh, bảo “nó” kêu mẹ, để mẹ đưa đi. Có mẹ ruột ở bên cạnh, người đàn bà chuyển bụng sẽ yên tâm hơn, vững vàng hơn trong hoàn cảnh mà người xưa ví như “đàn bà đi biển mồ côi một mình”. Từ nay sắp tới, mẹ sẽ qua lại đây luôn nghe không? Con và “nó” cũng phải lui tới với mẹ thường xuyên, để mẹ chăm lo cho cái thai và đứa bé sắp ra đời.”

Hai mẹ con chuyện trò tương đắc, như hai người bạn thân xa nhau, lâu ngày mới gặp lại.

Để khỏi phiền bà Quỳnh, Kim-Thư cảm ơn bà và đã đưa mẹ về tận nhà. Cô gái vô cùng xúc động khi trở lại căn nhà xưa. Cảnh cũ không thay đổi mấy. Kim-Thư thấp nhang trên bàn thờ. Trước di ảnh người cha, cô như đọc được trong tia nhìn của ông sự trách móc cùng sự tha thứ pha trộn vào nhau. Cô xúc động, thì thầm:

”Ba tha tội cho con. Lâu nay, con đã làm ba mẹ buồn. Nhưng bắt đầu ngày hôm nay, ba mẹ đã tha thứ cho con. Con trở về tạ tội cùng ba. Tha lỗi cho con, ba nhé!”

Nhìn cảnh ấy, bà Kim xúc động, khóc rầm rức. Bà ngược nhìn di ảnh của ông. “Rồi cuối cùng, nó

đã trở về, ông ạ!”

Rời bàn thờ, Kim-Thư đi nhanh về phòng cũ. Cô sững sốt, đứng chôn chân giữa căn phòng. Giọng cô đầy kinh ngạc:

”Trời ơi! Mẹ vẫn giữ y nguyên căn phòng của con! Không hề thay đổi chút nào hay sao hở mẹ? Kể cả miếng giấy con dán trên cửa cũng còn đây. Con... Con quả thật có tội với mẹ nhiều quá!”

Rồi chạy ào đến trước mặt bà Kim, cô gái quỳ dưới chân mẹ, giọng nức nở:

“Con xin lỗi mẹ! Mẹ tha lỗi cho con. Mẹ tha lỗi cho con và... Trung nghe mẹ! Chúng con thành tâm xin mẹ tha lỗi cho chúng con, mẹ ơi!”

Bà Kim xúc động, đưa cả hai tay đỡ con đứng dậy. Bà dịu dàng:

“Đừng con! Đừng quá xúc động, ảnh hưởng không tốt cho đứa con trong bụng. Mẹ chờ “nó” đến, rồi sẽ tha lỗi luôn cho cả hai đứa.”

Kim-Thư vẫn nức nở. Giọng cô đứt quãng bên vai bà mẹ:

“Mẹ! Con đã làm mẹ buồn. Chúng con hứa từ nay sẽ làm cho mẹ vui. Không bao giờ buồn nữa, mẹ ơi!”

Từ chỗ làm về, Trung nghe vợ kể lại cuộc gặp gỡ đầy xúc động. Ngay lập tức, đôi vợ chồng trẻ đã trở lại thăm bà Kim. Căn nhà nhỏ đã lâu lắm mới có sự khuấy động về khuya. Tiếng nói, câu cười như vang mãi bên tai bà những âm thanh hạnh phúc.

”Nó” cũng được đầy chứ?” Bà Kim đã thật sự hài lòng với Trung khi chàng vin vai bà và nghẹn lời:

“Cám ơn mẹ đã cho phép con được gọi tiếng “mẹ” thân yêu mà từ lâu rồi, kể từ ngày mẹ con mất đi, con đã không được gọi.”

Để rồi, sau đó ít lâu, bà Kim đã không bao giờ quên được một buổi tối, khi có tiếng xe nổ giòn trước nhà và Trung tất tả chạy vào:

“Mẹ ơi! Chúng con đưa mẹ đi bệnh viện với Kim-Thư. Vợ con chuyển bụng, sắp sinh rồi.”

Chỉ vài tiếng đồng hồ sau, từ sau tấm kính ngăn cách với phòng sinh, Trung trở ra. Giọng chàng khê rớt vào tai bà những âm thanh khiến bà rúng động:

“Mẹ! Mẹ chuẩn bị đón cháu ngoại! Họ sắp đem cháu ra bây giờ!”

Chợt một câu nói reo vui trong tim bà: “Mình lên chúc bà ngoại rồi đây! Nhiệm màu chưa?”